

Чаму я зрабіў аўтапартрэт у форме часопіса?

У часы еўрапейскага Адраджэння настаўнік (здаецца, Гірландаё) сказаў вучню (Мікеланджэла? А можа гэта сказаў Батычэлі, звяртаючыся да Леанарда да Вінчы... — неістотна), што не мае ніякага значэння, якую замову ты атрымаў — ці збудаваць сабор, ці паставіць конную статую, ці ўпрыгожыць кветкамі кош з садавінаю на кірмашы — галоўнае, ты павінен працаваць максімальна сумленна і творча. Усё сваё жыццё я прыслухоўваўся да гэтай парады. Якіх толькі замоваў не атрымліваў... Кінасцэнары, тэксты песняў, крытычныя артыкулы, ролі ў тэлефільмах, выступленне на сцэне, чытанне вершаў па радыё, роспіс кінатэатраў, маляванне рэкламных шчытоў на кірмашах, ілюстраванне кніжак і часопісаў, пераклады грузінскіх і расейскіх вершаў... Безліч замоваў, і ні ад адной я не адмовіўся. Не буду хлусіць. Не ўсё атрымлівалася ў мяне добра. Толькі прынцып заставаўся адзін і той жа: не адмаўляцца і працаваць сумленна. Адпаведна, калі запрапанавалі зрабіць нумар ARCHE, прысвечаны мне, я даў згоду. Нідзе й ніколі не чуў, каб нехта замаўляў у мастака ягоны аўтапартрэт. А тут такая замова. Што з гэтага атрымалася? Мяркуй сам. Змяя ўкусіла сябе за хвост — сімвал барока. Так што, хутчэй за ўсё, пра *кошык* з кветкамі гаварылі Мікеланджэла, які перажыў Адраджэнне з маньерызмам і заснаваў стыль барока, мой любімы стыль еўрапейскага мастацтва.

Адам Глобус